

MÍR - USMÍŘENÍ (Proč musíme stále něco dělat pro mír v duši)

V dnešní době, která patří k nejtěžší - a to ještě nejsme na vrcholu utrpení - si lidé ve větším měřítku, než tomu bylo v minulých staletích, ničí mír v duši. Pokud se dříve člověk nesetkal s vírou a byl v těžké situaci, jen vnitřní dobrá vnuknutí a životní těžkosti, které v člověku vyburcovaly pud sebezáchovy, mu pomáhaly, že morálně neupadl a neprožíval beznadějný stav. Zejména životní těžkosti, jako jsou chudoba, útlak a dlouhodobé nemoci mu pomáhaly, že morálně neklesal.

Ale v dnešní době se mají lidé hmotně poměrně dobře, zpravidla neprožívají útlak, a tak jsou pro svou pohodlnost a sebelásku vystaveni velikému nebezpečí morálního pádu, který zpočátku může být lákavý, protože člověk nevidí bolestné konce.

Ovšem i věřící lidé jsou vystaveni duchovnímu úpadku, a to se stává stále více častým, když praktikují víru převážně jen zvykově. Dříve to nebylo tak nebezpečné, ale dnešní doba je velmi těžká, protože ožiování víry se věnuje méně času a míra pokusu se zvyšuje. Jsou to zejména sdělovací prostředky, které u člověka prohlubují zvědavost, lákají jej k uspokojením a zamlčují mu, a to se člověku líbí, že takový život vede ke krizovým stavům.

A proto, ať je člověk věřící nebo nevěřící, se nesmí nechat nést proudem pohodlnosti a egoizmu, ale musí stále něco pozitivního, třeba i velmi malého, denně dělat. To je problém dobré vůle a rozhodnutí. Jestliže si člověk namlouvá, že věří, pak nutně musí ztrácet víru, pokud nic nedělá pro její ožiování. Zákeřnost situace je v tom, že to ztracení víry probíhá nenápadně a za 5 -10 let se člověk najednou zhrozí, obvykle když se dostane do krize, kam vlastně došel, a návrat je velmi těžký, neboť nemá duchovní sílu, kterou sám v sobě ubil.

Proto je potřeba dělat denně drobné sebezápory, modlitby, abychom se poměrně snadno udrželi alespoň na dosavadním duchovním stavu.

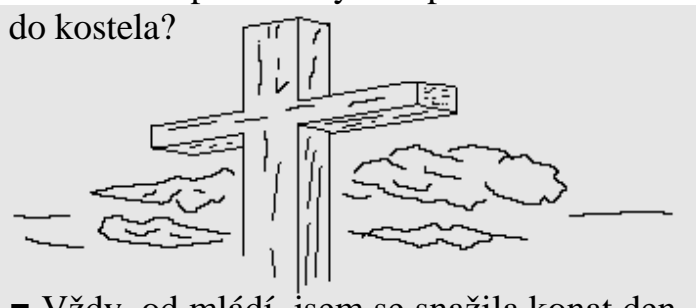
■ Rodiče mě v mládí posílali do kostela a náboženství, ale sami chodili jen někdy do

kostela. Když jsem dospěla, tak jsem občas našla důvod, abych nešla v neděli na mši. Po provdání jsem měla moc práce, zaměstnání a děti, a tak jsem do kostela téměř nechodila. Připadalo mi to v neděli obtížné, protože jsem si chtěla odpočinout, a navíc jsem viděla, že i druzí lidé nechodí a mají se celkem dobře.

Léta ubíhala, a když bylo synovi 19 let, začal brát drogy a odešel z vysoké školy. Dcera, která měla 17 let, chodila často na diskotéky a některou noc nebyla doma. Začala jsem mít o ně starost, stále více jsem byla zneklidněna.

Za několik roků byly děti na tom zoufale. Syn nepracoval, jen kradl a dostal se do vězení. Dcera byla duševně rozervaná a alkoholička. Ztratila jsem pokoj, stále jsem se probouzela do dalších dnů s pocitem úzkosti a beznaděje. Nevím, co dál v životě, a nemám sílu, abych se navrátila k Bohu. Snad další větší utrpení mě dožene do Boží náruče. Proč jsem propadla líbivé pohodlnosti na začátku manželství a nekonala drobné modlitby a nechodila alespoň někdy ke zpovědi a v neděli do kostela?

■ Vždy, od mládí, jsem se snažila konat denně drobné modlitby a plnit základní náboženské povinnosti. Cítila jsem, že budu mít Boží požehnání. I když se mi mnohdy nechtělo plnit tyto povinnosti, tak jsem je pro touhu po šťastném životě konala. Nyní po čtyřicítce vidím, že to bylo velmi dobré, i když jsem nějaké velké štěstí v životě nezažila a stále mám problémy s manželem a dospívajícími dětmi, ale uvědomuji si, že kdybych ty drobné oběti a modlitby nekonala, byla bych na tom daleko hůř, jako mnohé mé vrstevnice, které prožívají bezútěšný život. Díky Bohu, že mě povzbuzoval k drobným obětím a úkonům.

/F.M.: USMÍŘENÍ-MÍR (IV), vyjde v r. 2008/
převzato ze Zpráv z Medžugorje 2/07